

Bilag 4.

INVALIDEFORSIKRINGSFONDEN

Den 15. December 1923.

Til Indenrigsministeriet.

Ved Skrivelse af 5. d. M. har det høje Ministerium udbedt sig Direktionens Ytringer meddelte over et i Ministeriet udarbejdet Udkast til Forslag til Lov om Ændringer i og Tillæg til Lov Nr. 253 af 6. Maj 1921 om Invalideforsikring.

I denne Anledning tillader man sig at udtale følgende:

Direktionen vil anse det for stemmende med Invalideforsikringslovens Karakter af Forsikringslov, at der skabes større Overensstemmelse mellem den for Optagelse i Invalideforsikringen (og dermed for Tiden ogsaa i Sygekasse) gældende Arbejdsførhedsgrænse og den Grænse for Erhvervsevnen (en Trediedel), der efter Invalideforsikringsloven betinger Tilkendelse af Invalidrente. Dette vil formentlig efter Lovens System paa den administrativt set heldigste Maade kunne opnaas ved at forhøje Helbreds- og Arbejdsførhedsbetingelserne for Optagelsen i Sygekasserne, og en saadan Ændring vilde tilmed kunne gennemføres uden Lovændring, blot ved en vis Skærpelse af Reglerne i Indenrigsministeriets Bekendtgørelse om Betingelserne for Optagelse i Sygekasserne.

Saafernt Ministeriet imidlertid maatte formene, at denne Udvej ikke lader sig benytte, finder Direktionen med Hensyn til det fremsatte Forslags § 1 navnlig Anledning til at udtale sig om Bestemmelserne i denne Paragrafs 3die og 4de Stykke. Direktionen vil for sit Vedkommende intet have at erindre imod, at det bliver Sygekassebestyrelserne, der i hvert enkelt Tilfælde efter indhentet Lægeerklæring i første Instans træffer Bestemmelse om, hvorvidt den optagelsessøgende, der ved Optagelsen i Sygekassen har erholdt Vedtegning om en kronisk Sygdom eller Legemssvaghed, skal indtræde i Invalideforsikringen eller ikke. Paa Grund af Afgørelsens Vigtighed bør dog Sygekassebestyrelse og Sygekasseløge være enige.

Saafernt dette ikke er Tilfældet, vil det — ogsaa for at sikre en blot nogenlunde ensartet Gennemførelse af de mange Tvivlstilfælde, der vil rejse sig i disse Sager, — da være nødvendigt at give Sygekassebestyrelserne Adgang og formentlig ogsaa Pligt til at indhente Vejledning hos en Centralmyndighed. En saadan Vejledning vil Invalideforsikringsretten i sin Karakter af Ret vanskeligt kunne inklade sig paa at give, og det vilde vistnok være en praktisk set uigennemførlig og for den med Sager alt overbebyrdede Invalideforsikringsret meget utilfredsstillende Ordning uden videre at henvisse de enkelte Sygekassebestyrelser til at indanke tvivlsomme Sager til retslig Afgørelse.

Der bør derfor formentlig gives Invalideforsikringsfonden som Forsikringens almindelige Administration, med hvilken Kasserne alt i Forvejen staar i stadig Forbindelse, Hjemmel i Loven til at yde Sygekassebestyrelserne fornøden Bistand i den her omhandlede Henseende, saaledes at Sager, i hvilke der hersker Uenighed mellem Sygekassebestyrelse og Lægen, skal forelægges Fonden, der søger at bilægge Uenigheden, hvorefter Sagerne kun af Fonden oversendes til Rettens endelige Afgørelse i de Tilfælde, hvor der ikke ved Fondens Bistand har kunnet opnaas Enighed.

Under Henvisning hertil kan Direktionen, der er gjort bekendt med det af Sygekassenævnet udarbejdede Ændringsforslag til Lovforslagets § 1, 3die og 4de Stykke, tiltræde nævnte Forslag, eventuelt med en Indankningsret for den paagældende optagelsessøgende, hvis Bestyrelsens Afgørelse gaar ud paa, at han ikke kan optages i Forsikringen.